

fales han paa det bedste til Tilskud som Nybygger.

Den anden Ansøgning; jeg har taget ud af Samlingen, er fra Jens Laurids Rindom, Søndre Lem Lokalforening. Han har overtaget Ejendommen i 1915, i alt 30 Tdr. Land; der er opdyrket siden 1915 12 Tdr. Land, og Besætningen er nu to Heste, tre Køer, to Kalve, et Faar og fem Svin; der er bygget Ajeleholder. Denne Pioner motiverer sit Andragende med følgende Ord: „Undertegnede, der for Aar tilbage købte en Jordlod, væsentlig Hede, begyndte straks Opdyrkningen deraf; men med de Forhold, vi har levet under de sidste Aar; har det ingenlunde været nogen helt rentabel Forretning, og da jeg ogsaa i Tidens Løb har opført Bygninger og opsat Besætningen, er min Gæld vokset betydeligt. Det vilde derfor være mig kært og til Støtte og Opmuntring, om jeg kunde blive tildelt størst mulig Andel i Statens Tilskud til Nybyggere; thi dermed kunde jeg maaske faa min Tanke om at købe en tilgrænsende Hedeparcel til Opdyrkning sat i Værk. Men saa længe min Hovedindtægt næsten kun er at brække Sten op og sælge dem, lader det sig ikke gøre, denne Landvinding maa ligge uberørt hen fra min Haand“. Det er en Mand, der har Mod paa sit Arbejde og har vist, at han kan arbejde. Han kommer beskedent og beder om Statsstøtte. Jeg mener ikke, at man med nogen som helst Begrundelse kan sige: Vi vil være med til at lave Statsforanstaltninger, til at skabe Statshusmandsbrug og til at skabe privilegerede Stillinger uden at tage Hensyn ogsaa til en saadan Mand.

Udvalget har beset den paagældende Ejendom og skriver blot kort og godt: „Der er under Kultivering 6 Tdr. Land; Ejendommen ligger noget afsides. Da Ansøgeren er overordentlig flittig og arbejdsom og har arbejdet særdeles godt i den Tid, han har haft Ejendommen, anbefales han paa det bedste til Tilskud under Afdeling B.“

Jeg vil gerne indskyde, at jeg er klar over, at jeg i Dag anvender Oplæsning, i højere Grad end det er Skik og Brug fra denne Plads; men jeg synes, disse Menneskers Ord fortjener at høres her i Tinget.

Den næste Ansøger, jeg vil nævne, er Mads Kristensen, Darum — det ligger nede ved Bramminge; jeg tager Andragender fra forskellige Egne af Landet. Han har overtaget en Ejendom i 1913, i alt 18 Tdr. Land; han har opdyrket 12 Tdr. Land, under Kultivering er 4 Tdr. Land, raa Hede er 2 Tdr. Land; Besætningen er nu seks Kreaturer, ingen Heste. Han oplyser følgende: Ejendomsskylden er 5000 Kr. og

Gælden 7000 Kr.; han er begyndt som Arbejdsmand, boede til Leje nogle Aar, købte saa en Hedelod og byggede i 1913; har siden dyrket et lille Stykke aarligt og er ellers gaaet paa Arbejde hos fremmede og har Tid efter anden faaet Besætningen forøget. Bedriften ønskes udvidet med Køretøj, og tillige ønsker han Afvanding. Det er ikke store Krav, han stiller, i Forhold til, hvad man ellers kender, og han faar ogsaa den bedste Anbefaling.

Man forstaar, at naar disse Mennesker skal nøjes med, hvad man evner at give dem af de svimlende Midler, man raader over — som jeg sagde før, beløber de sig i Aar til 10 000 Kr., og for næste Aar foreslaas der 20 000 Kr. —, er den Hjælp, man rækker dem, lig en Draabe Vand i Sammenligning med, hvad man tænker at give andre. Ved at ansætte Hjælpen saa sparsomt lukker man i Virkeligheden af for den Udviklingsmulighed, der her har aabnet sig i hele Midt- og Vestjylland, hvor en hel Del Folk, der havde blot en ganske lille Kapital, har købt Jord og givet sig i Kast med Heden, har begyndt med tomme Hænder og dog har naaet at skabe sig en Stilling. Der findes derovre Gaarde, der er tjenlige til Udstykning, og som har meget store Arealer, men man kan uden Statens Hjælp ikke komme nogen Vegne i den Retning, idet Laaneforholdene ikke er saadanne i Øjeblikket, at de Folk, der gerne vil købe og opdyrke den Jord, kan klare sig uden Hjælp.

Derfor siger jeg, at naar man nu skal give sig i Kast med den fjerde Lov, maa man forme den saaledes, at den kan komme ogsaa disse Egne til gode. Vi kan ikke sige til de Folk: Vi vil give jer en lille bitte Smule, en Opmuntringspræmie paa et Par Hundrede Kroner, naar vi samtidig siger til andre i dette Land: Jer giver vi flere Tusinde Kroner; I skal være statsprivilegerede. Nej, man maa give disse Pionere noget mere, end man har gjort tidligere. Og jeg tror ikke, Pengene nogen Steder vil gøre bedre Virkning end hos disse Pionere, som selv har opdyrket deres Jord, som er knyttede til Jorden paa allerbedste Maade, som elsker den og tror paa Arbejdet, og som ikke spørger om en Arbejdsdag paa 8 Timer, men siger: hvad kan jeg faa ud af at sætte al min Evne og Kraft ind paa dette Arbejde?

Jeg har saa indtrængende, som jeg har kunnet, villet lægge ærede Medlemmer paa Sinde, hvad det er for et Spørgsmaal, vi her staar overfor. De maa ikke tro, det er noget ringe Areal — Hedeselskabet op-